

[Arne Melchior]

rer lidt anderledes. Jeg tror, embedsmændene gjorde sig umage for at komme inden for loven for at finde en fremgangsmåde, som ikke krænkede loven og reglerne. Det er helt, helt klart, at regeringen ikke har ønsket at pådrage sig EF's vrede, og hvis man havde vidst, at man ville det, havde man selvfølgelig ikke handlet på den måde, det må være helt oplagt.

Må jeg så sige til hr. Ole Espersen, at jeg har jo ikke sagt, at der ikke er sket fejl i denne sag. I Vestbrosagen ved vi at det er der. Nu tror jeg nok, uanset om man er EF-tilhænger eller ej, at det betyder mere for en regering, end det betyder for en bestyrelse. Men ingen tvivl om, at der også i denne sag kan være sket fejl. Så må man beklage de fejl og sørge for, at de ikke sker igen.

Niels Helveg Petersen (RV):

At ambisagen ikke har haft et tilfredsstillende forløb, er jo med stor tydelighed fremgået af dagens debat. Kernen i sagen er, som jeg ser det, at ambien var en ubetinget økonomisk succes og en lige så ubetinget juridisk fiasko. Det var en succes, fordi ambien jo faktisk hjalp dansk økonomi på et kritisk tidspunkt. Det betød en øjeblikkelig konkurrenceevneforbedring, som førte til større eksport. Vi har vundet markedsandele på eksportmarkederne, og vi har i perioden fået overskud på betalingsbalancen. Ambien har sin del af æren for, at dansk økonomi i perioden har vist bedre træk end før og har fået løst det ellers kroniske underskud på betalingsbalancen.

Jeg synes også, det hører med til diskussionen, men alt for ofte overses, at ambien jo ikke bare var en afgift, der blev indført, men at hele ordningen også hvilede på, at virksomhederne blev aflastet for nogle omkostninger, og at det var med til at give en bedre udvikling på beskæftigelsen, end vi ellers ville have fået.

Til gengæld kan det jo altså heller ikke bestrides, at ambien til sidst juridisk set var en fiasko. Dommen gik Danmark mere klart imod, end jeg havde forestillet mig, end jeg havde ventet, og jeg kan ikke i dommen – med referat til den diskussion, vi lige har hørt – se nogen henvisning til, at Domstolen har lagt vægt på, at den er gennemført af folk, der er tilhængere af EF. Det er et synspunkt, Domstolen helt har valgt at se bort fra, og det kan man måske så tillade sig at beklage.

Der er allerede draget konsekvenser af dommen. Det skete med indførelse af tillægsmomsen og ambiens endelige bortfald. Tilbage står, som jeg ser det, to principielle problemer. Det ene er at få gjort op med, om Folketinget er blevet informeret forsvarligt og ordentligt, og det vil Folketinget nu bede Udvalget for Forretningsordenen om at se på. Jeg synes, det er forkert at betegne det som noget, der ligner sylteri. Jeg vil sige, det ville være forhaslet, hvis Folketinget i løbet af en forespørgselsdebat, i løbet af nogle timer drog en endelig konklusion. Det er ikke en ordentlig arbejdsform at drage konklusioner af en sag, der er nok så kompliceret, i løbet af nogle hektiske timer under en forespørgselsdebat. Der skal være en ordentlig arbejdsform. Der skal være mulighed for, at Folketingets medlemmer kan sætte sig til ordentligt at gå materialet igennem og så drage en konklusion på det grundlag.

Jeg forstod, at hr. Gade egentlig var klar til at drage en konklusion i dag. Han havde truffet sin beslutning. Men det glædede mig alligevel, at hr. Gade var så besindig, at han dog ville stemme for, at der blev en mulighed for at gå materialet igennem i Udvalget for Forretningsordenen.

Til hele spørgsmålet om informering af Folketinget hører at prøve på at sætte sig ind i omstændighederne, der forelå dengang. En af de sjældne omstændigheder ved sagen her var jo, at der var sikret et meget stort flertal på forhånd for denne omlægning af afgifter og indførelse af ambien. Men – kan man jo sige på en vis sær måde – netop når der er stort flertal, er det på sin vis så meget des vigtigere, at man informerer rigtigt. Den politiske hensigtsmæssighed kunne det være lige meget med, for der var sikret flertal, men vores system forudsætter nu engang under alle forhold og ikke mindst, når et stort flertal på forhånd har besluttet sig, at Folketing og offentlighed orienteres ordentligt.

Der kan i visse EF-sager selvfølgelig være et stort problem med at informere i forhold til offentligheden, for ved informering, kan man sige, kunne man forestille sig, at Danmark spillede sig kort af hænde i forhold til EF-Domstolen og senere behandling af sagen. Derfor kan der i sådanne sager være et behov for, at Folketinget modtager fortrolig information fra regeringen. Og set i bakspejlet havde det jo